

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
פר' וישב | גיליון 46 | שנה ג'

לעורר ליבי

דיבורי אמת מבארו של החל נובע

עבודת הלל והודאה בחנוכה

הלל והודאה – שעשוע עולם הבא | מה מבאר ה'מנהיג' בגדר הודאה
| למה באמת צריך להודות | ועל מה כבר אפשר להודות?

שאוכל לקום בבוקר לעוד יום וכו' וכו', ועד כמה כל זה לא מובן בכלל מאליו. וודאי שהיינו יכולים ומסוגלים להודות ולהלל לה' הרבה יותר.

על כן צריך כל אדם להתבונן באמת בניסים ובחסדים שהשם יתברך עושה עמו בכל יום ויום, ובעבור זאת להודות לו ולהלל.

זה עיקר תענוג עולם הבא. הינו שכמו שעיקר תענוג עולם הבא הוא להכיר בגדלות השם יתברך, ולהתענג מזיו השכינה, כן על ידי האמונה בהשגחה פרטית, ועל ידי הכרה בנסים וחסדים שהשם יתברך עושה, ועל ידי ההלל וההודאה לשמו הגדול, מכירים ורואים באמת את גדולתו....

להגיע לכל המעלות שאמרנו עד עכשיו ולהמשיך אותם על כל השנה, אנחנו יכולים לזכות על ידי קיום מצות הדלקת נר חנוכה באמונה פשוטה כראוי, וביראה ואהבה ראויים. גם על ידי ההודאה וההלל להשם יתברך על הניסים ועל הנפלאות שעשה לאבותינו בימי חנוכה, שהושעים משונאים, ועל ידי ההכרה בניסים והחסדים שהשם יתברך עושה עם כל אדם בפרטיות בכל יום.

אשרי האיש שזוכה לקיים מצות הדלקת נר חנוכה ומצות הלל והודאה באמונה פשוטה ותמימה, בדחילו ורחימו כראוי, וזוכה לתיקונים אלו, היינו להגיע בעולם הזה למצב שנוכל להודות ולהלל לה' ולהכיר באמת את גדולתו, כמו בעולם הבא.

דברים גדולים ונפלאים זוכים על ידי הודאה, והעבודה בזה פשוטה עד למאוד, להתבונן בגדולת הבורא וחסדיו ולהתחיל להודות בפה מלא על כל חסדיו הסובבים אותנו בכל רגע ובכל שעה בגשמיות וברוחניות, ואז מאיר האור של חנוכה שהוא הלל והודאה, שזה כל שעשוע עולם הבא, להודות ולהלל לשמו הגדול ית'.

יה"ר שנזכה.

היכולת, הוא זה שעשה לי את כל החסדים האלו ורק הוא יכול לעזור לי.

לא מספיק שמודים מן השפה ולחוץ מה שאני זוכר עכשיו העיקר 'לצאת ידי חובה', בכדי להודות צריך להתבונן בחסדי הבורא ונפלאותיו. וכפי הדברים המאירים שממשיך בעל ה'עצות המבוארות': "בימים אלו ראוי להתבונן בניסים ונפלאות שעשה השם יתברך עם אבותינו בימים ההם, והציל משונאים. ועל ניסים אלו יש להודות ולהלל, ולהאמין

זה העבודה של חנוכה? הלל
והודאה? מה פשר העבודה
הזאת של הודאה? להודות
על מה?

שהשם יתברך עושה ניסים ונפלאות לישראל בכל דור ודור, ומצילנו משונאים תמיד, כמבאר בדברי חכמינו זכרונם לברכה (בהגדה של פסח): "בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם".

וכן צריך כל אדם לדעת שהשם יתברך עושה עמו בכל יום ויום ניסים ונפלאות, הן בבריאות הן בפרנסה ובכל שאר עניני העולם. כמו שאנחנו אומרים כל יום בשמנה עשרה: "על נסיך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובקר וצהרים וכו'", פשוט צריך להתבונן ולהבחין בכל אותם ניסים שעושה איתנו ה'.

ובפרט ברוחניות, שהשם יתברך מסייע להתחזק באמונה וביראת השם וקיום התורה. כמו שהגמ' אומרת בסוכה לולא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו, אבל מחמת חסרון בשלמות האמונה, איננו מרגישים ורואים את הנסים והנפלאות שהשם יתברך עושה עם כל אדם בפרטיות. שהרי אם היינו מתבוננים ומסתכלים מסביב היינו מבינים כמה מ'חליים רעים ורבים דילתנו', ועד כמה מסובב כל הסיבות סיבב

חנוכה... ניהוחות ימי החנוכה הממשמשים ובאים כבר מרחפים באוויר, בחנויות כבר מוכרים סופגניות זה זמן רב, אך שמואל החליט שהשנה זה לא יקרה לו שוב, הוא חייב ללמוד משהו על מהות ימי החנוכה, לדעת מה הם ימים אלו ומה העבודה בהם.

הוא ניגש למדף ושלף את הספר הראשון שהושטת ידו השיגה, התיישב על ספסל סמוך והתחיל לקרוא 'ימי חנוכה הם ימי הלל והודאה להשי"ת' (עצות מבוארות-חנוכה) המילים ריצדו מול עיניו, זה העבודה של חנוכה? הלל והודאה? נכון שיש 'על הניסים' והלל וחלק נכבד מחנוכה הוא ההודאה, אבל את זה עצמו הוא התקשה להבין, מה פשר העבודה הזאת של הודאה? להודות על מה? עד היום למדתי להתפלל ולכסוף על מה שחסר, אבל עבודה מיוחדת להתיישב ולהודות? הקטע הבאה רק העצים את תמיהתו, 'זה עיקר תענוג עולם הבא?' מה הפירוש להתחיל להודות, בלי שום סיבה, ואם כן יש כזה עבודה למה לא שמענו עליה במשך כל השנה, הרהר שמואל תוך כדי לימודו.

והאמת שכן! יש עבודה מיוחדת של הלל והודאה, להודות על כל החסדים שיש גם בגשמיות וגם ברוחניות, נכון שצריך להתפלל ולבקש על כל מה שחסר עדיין אבל זה לא יכול ללכת בלי הודאה. וצריך להשקיע בעבודה של 'הודאה' גם באמצע השנה, ההתחלה היא בשמונה ימי חנוכה שימים אלו מאירים ומסוגלים ביותר לעבודה זו, אך משם צריך להמשיך לכל השנה, להודות ולהלל, להתיישב ולהתחיל להודות בכל יום על מה שיש לנו ברוך ה' בגשמיות וברוחניות.

ההודאה איננה כדרכי העולם שמודים למי שעשה טובה מדרכי נימוס וכדו', ההודאה להקב"ה היא הכרה שהוא בעל הבירה, וכך מובא בספר המנהיג לאחד מהראשונים 'רבי אברהם בן נתן הירחי' ע"פ מה שכתוב בשמואל (ב' פרק ט"ז פסוק ד') 'ויאמר ציבא השתחוית', מתרגם יונתן 'ואמר ציבא מודינא' אומר המנהיג שרואים מכאן שהודאה הכוונה השתחויה להשי"ת, אני מכיר שהוא בעל

שיחת חברים

אנציקלופדיה של החיים בצורה השנייה

בדרך לערב לביבות...

ישעיהו: איזה יישוב הדעת.

יוסי: תודה, אבל קצת חבל לי על המנהג.

ישעיהו: נו, אז באמת למה?

יוסי: כשהשם מגיע אליי הביתה, אני רוצה קצת להיות איתו, להאיר את האור בתוכי, להדליק את נר השם נשמת אדם שלי.

ישעיהו: וואו, מקנא בך.

יוסי: אבל אתה יודע מה מעצבן בחנוכה?

ישעיהו: מה?

יוסי: שאחרי שעובר חצי שעה או קצת יותר, בקיצור, אחרי שסיימת את ההדלקה, אתה נוחת לשגרה כאילו לא התרוממת לפני כן, כאילו לא היית הכהן הגדול בבית המקדש

אחרי שסיימת את ההדלקה,

אתה נוחת לשגרה כאילו לא

התרוממת לפני כן, כאילו לא

היית הכהן הגדול בבית המקדש

שמדליק את המנורה.

שמדליק את המנורה.

ישעיהו: כן, ואז אתה נסחב ומיטלטל בדרכים פקוקות ובאוטובוסים צפופים לאיזה ערב לביבות שהכינה הגיסה לכבוד האלטר רבה.

יוסי: חחח...

ישעיהו: אז יוסי, לא עוד, יש לי פתרון בשבילך

יוסי: אתה רציני? מהו?

ישעיהו: תתבודד.

יוסי: תסביר מה אתה מתכוון?

ישעיהו: כבר. חיפשתי קצת דעת על חנוכה והתחלתי תורה ב' בחלק שני. שם רבינו מתחיל ימי חנוכה הם ימי הודאה. פתאום הבזיק לי שחנוכה זה לא רק הדלקה, חנוכה זה ימים, ימי הודאה

יוסי: ולכן?

יוסי: איזה כיף שיש לי חבר כמוך שאפשר לדבר איתו ביראת שמיים וזה מעניין באותה רמה של שיחה סתמית אבל עם תוכן. אני שמח שאנחנו לוקחים נקודות מהחיים ומכניסים להם רוחניות וקדושה אבל עם פשטות כזו, בגובה העיניים.

ישעיהו: חסד השם, כן ממש, גם אני מזדהה עם ההרגשה הזו. תודה להשם ששלח לנו צדיקים שמדריכים אותנו שלדבר עם חברים זה ממש עבודת השם ואפילו בדברי חולין, כי בתוך כך וכבדרך אגב יגיעו לאיזו נקודה.

יוסי: אז מה, עוד מעט מגיע חנוכה. איך ההכנות?

ישעיהו: בעיצומם, אתמול קניתי פתילות של צמר גפן ושמן זית. ועוד מעט אני ייצא לקנות עם יוסף שלום נרות שעווה בשביל החנוכה שהוא הביא מ'החידר' הוא כבר בן שבע ב"ה מספיק גדול בשביל להדליק לבד.

יוסי: ומה עם ההכנות לאור של ה'חנוכה' בעצמו?

ישעיהו: אופס, בדיוק מה שדיברנו עכשיו זה בעצם ממש חנוכה. להאיר את אור השם בכל מקום למטה מעשרה טפחים.

יוסי: כן נכון, ואני גם ראיתי שרבי נתן כותב דבר מדהים, שחנוכה זה כמו ביקור חולים, שבדרך כלל בשביל להיכנס למלך צריך לקבוע תור מראש ולהתלבש יפה, אבל כשחש ושלוש יש חולה, המלך מגיע עד אליו לבית, למקום שלו, איך שהוא נראה.

ישעיהו: וורט חסידי. מה זה אומר למעשה?

יוסי: זה אומר שהשם מגיע אליך הביתה.

ישעיהו: אני לא יודע מה אתה מרגיש ומתלהב, אני מדליק מיד כשאפשר והולך להתפלל מעריב.

יוסי: אתה מדליק בשקיעה? כל הכבוד. גם אני הייתי רגיל ככה בשיבה. אבל כשהתחתנתי קניתי מהשווער את המנהג להדליק בצאת. אז אתה יודע, נר איש וביתו. הלחץ הזה להספיק להדליק בזמן ואחר כך לתפוס את המניין בבית כנסת השכונתי, לא התאים בבית. אז אני מתפלל מעריב בנחת במניין הראשון, ואחר כך הולך הביתה, מטיב את הנרות בכוונה ובשמחה, מדליק בהתלהבות ומתיישב לשיר זמירות.

שיי: ולכן התפיסה הפשוטה הזאת תפסה אותי, וחיפשתי וחשבתי איך אני הופך אצלי את חנוכה משמונה הדלקות נר לשמונה ימי חנוכה.

יוסי: איזה מחשבה יפה, איזה ישרות לב ותמימות. ומה מצאת?

שיי: מצאתי שהביקור חולים שדיברת עליו הוא בכל המפלס. ומתי שאתה רק מתיישב להתבונן ולהתבודד ולחפש את קירבת השם, היא מזומנת לך בימים האלו. וזה זמן חזק של חינוך והתחלות. כמו ילד קטן שלומד כל דבר מחדש, ככה גם אני בחנוכה לומד כל דבר מחדש, לומד להכיר את עצמי מחדש, את התורה, את המצוות, את הקשר הפנימי שלי עם השם יתברך. ואז התחלתי לאהוב את הנסיעות. זה זמן מצוין להתבוננות ולדבר עם השם.

יוסי: מה הפרוש, איך אתה עושה את זה?

שיי: בפשיטות, אני פשוט נצמד לחלון של האוטובוס שם איזה ספר מול העיניים ואם יש לי איזה צעיף עוד יותר טוב ואני מתחיל להתבונן על כל מה שקורה איתי ולדבר על זה עם ה'.

יוסי: פשוט, מה אתה אומר. אני צריך לעכל את זה. רגע, אז ככה אתה גם בעצם יכול לשמור על המנהג של זמן ההדלקה אצלנו, כי לא רק בהדלקה אתה בחנוכה, אלא כל היום, הימים. זה יישוב הדעת.

שיי: נכון. חיזקת אותי, אבל עדיין אני מקנא בך, כי אתה מאוד משפיע ומשאר חותם בבית.

יוסי: נכון, אבל מאידך, כשאתה מאיר את האור אצלך, אחר כך כל הבית נהיה מואר מזה.

שיי: אז נזכה לקיים ו'מקבלין דין מן דין'. לקבל מהחבר את הנקודה היפה שלו, בלי להכחיש או להחליש את האור והמהלך האישי.

יוסי: חזק ואמץ, שיהיה מוסיף והולך לכל השנה.

לשיחת אלוט לאדור אפסו זאלתי וואארות וואערות אלס האדורית

ניתן להאיר הוצאה 270 אכספה זאלחה 3-6

נפשי בשאלתי

ליבון ופירור עניינת בלכות ה'

שאלה:

רציתי לשאול, ימי החנוכה מתקרבים, ומידי שנה כשאני מדליק את הנרות אני לא מרגיש שום חיות והתעוררות מיוחדת. מהי הדרך לקבל הרגשה בהדלקה, ושקבל תועלת והתעלות מימים קדושים אלו?

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

שאלתך הכואבת מזכירה תחושה כואבת אחרת שהופיע בהיסטוריה של בני עמנו, ומעניין שגם היא הייתה קשורה לחנוכה.

בבניין בית המקדש השני, כאשר חנכו את המקדש, הקהל שהשתתף במעמד התחלק לשתי קבוצות. כמסופר בספר עזרא (ג'), "ורבים מהכהנים והלויים וראשי האבות הזקנים אשר ראו את הבית הראשון ביסודו זה הבית בעיניהם בוכים בקול גדול, ורבים בתרועה בשמחה להרים קול". הצעירים שמחו בבניין הבית, אך מי שזכר את בית המקדש הראשון בכה בראותו את הבית השני, שכידוע היה חסר ארון וכפורת וכרובים אשר ושכינה רוח הקודש וכו' (יומא כ"א):.

ההרגשה אצל הזקנים הייתה שבית המקדש השני לא שווה כלום, וכמתואר בדברי חגי הנביא (ב', ב'): "אמור נא אל זרובבל בן שלתיאל פחת יהודה ואל יהושע בן יהוצדק הכהן הגדול ואל שארית העם לאמר: מי בכם הנשאר אשר ראה את הבית הזה בכבודו הראשון ומה אתם רואים אותו עתה הלוא כמוהו כאין בעיניכם!" ללא ספק תחושה קשה.

אך חגי הנביא לא בא רק לתאר את האכזבה והריקנות שחשו העם בבניין בית שני. הוא הגיע עם מסר: "ועתה חזק זרובבל נאום ה' וחזק יהושע בן יהוצדק הכהן הגדול וחזק כל עם הארץ נאום ה' ועשו כי אני איתכם נאום ה' צבאות. את הדבר אשר כרתי אתכם בצאתכם ממצרים ורוחי עומדת בתוכם אל תיראו. כי כה אמר ה' צבאות עוד אחת מעט היא ואני מרעיש את השמים ואת הארץ ואת הים ואת החרבה. והרעשתי את כל הגוים ובאו חמדת כל הגוים ומילאתי את הבית הזה כבוד אמר ה' צבאות. גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון אמר ה' צבאות ובמקום הזה אתן שלום נאם ה' צבאות!"

וברש"י שם: "עוד אחת מעט היא. משתכלה מלכות פרס זו המושלת עליכם עוד אחת תקום למשול עליכם להצר לכם מן מלכות יון ומעט יהא זמן ממלכתה: ואני מרעיש. בניסים הנעשים לבני חשמונאי: את השמים וגו'. ויבינו ששכינת שורה בבית זה ויביאו תשורת זהב וכסף כאשר כתוב בספר יוסף בן גוריון:"

הקב"ה מודיע להם, אני יודע שנדמה לכם שאין כאן כלום, "הלא כמוהו כאין בעיניכם", אך דעו והאמינו ועוד תראו (בניסים הנעשים לבית חשמונאי) שהשכינה כן שורה בבית הזה, ואני איתכם!

בליקוטי מוהר"ן סי' צ"א ישנו יסוד הנוגע לכלל המצוות והשפעתן:

"ויהי ידיו אמונה עד בא השמש (שמות י"ז). כי יש כמה מיני אמונה, יש אמונה שהוא רק בלב, והעיקר שצריך להיות לאדם אמונה כל כך, עד

עונה לנו בלחש!

מבואר ב'ליקוטי מוהר"ן סי' קנ"ו: "לב טהור ברא לי וכו' (תהלים נ"א). כי מה שמדברים בינו לבין קונו, הוא בחינת רוח הקודש. ודוד המלך, עליו השלום, שהיה מעלתו גדולה מאוד, יסד מזה ספר תהלים. וכן כל אחד לפי בחינתו הוא בחינת רוח הקודש, כמו שכתוב (תהלים כ"ז): "לך אמר לבי", כמו שפירש רש"י: "לך - בשבילך ובשליחותך", "אמר לי לבי". שכל הדברים שהלב אומר, הם דברי השם יתברך ממש, והוא בחינת רוח הקודש."

על דרך זה ארשה לעצמי לומר, שגם נר חנוכה עונה לחש!

כמדומני שמובא בפוסקים לשהות ליד הנרות כחצי שעה. לכאורה זה ממש מיותר, ראינו, הבנו, ומצוין, אפשר להמשיך הלאה, הלא כן? כנראה שלא.

כשאנחנו מדליקים את הנרות אך לא מרגישים שום חיות והתעוררות מיוחדת, מוטל עלינו להתבונן ולהקשיב לנר הדולק, מה הוא מספר לנו. ויש לו הרבה מאוד מה לומר, והוא אומר, אבל בלחש...

וכשניתן לו לדבר, ונקשיב, ונאמין לכל מה שהוא אמר לנו, ייתכן שבערב הבא כשנדליק את הנר הנוסף, יופיע רעד קל בידנו האוחזת בשמש ומדליקה.

אמונתנו בדבריו תעניק לו תוספת אור וכוח, הוא יוכל להיות מוסיף והולך, להאיר יותר ולספר לנו דברים חדשים שלא שמענו ממנו אתמול, דברים עמוקים ועדינים יותר, שאולי לא שמענו מעולם.

אך גם אותם הוא יאמר בלחש.

"לא בחיל ולא בכוח כי אם ברוחי אמר ה'."

שיתפשט בכל האיברים. כמו שמובא בכתבי האר"י שצריך להגביה ידיו בשעת נטילה נגד הראש, כדי לקבל הקדושה. נמצא שצריך לזה אמונה בהידיים, להאמין שמחמת שמגביה ידיו כנגד הראש, מקבל הקדושה. כי בלא אמונה אינו כלום, כמו שכתוב (תהלים קי"ט): "כל מצותיך אמונה". וכשיש לו אמונה כזו, בא מן האמונה אל השכל. וכל מה שמחזיק את עצמו באמונה, בא אל שכל יותר. וכו'."

נר חנוכה שונה משאר מצוות שבחלקן יש רעש ועוצמה, וחשים התלהבות והתרוממות במעשים לכשעצמן. "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו?" "ולקחתם לכם וכו' ושמחתם לפני ה' אלוהיכם". את הנר מדליקים למטה מ' טפחים, בשעה שעדיין לא החשיך לגמרי, ואפילו אסור להגדיל את הלהבה לכדי שלהבת אז איך באמת ניתן לצפות מאיתנו להתלהב ולהתרגש מנר קלוש?

והאמת היא שיש הרבה ממה להתלהב אם רק נצליח קצת להתבונן.

כל מהותו של הנר הוא האמונה.

האמונה בניסים שנעשו לנו במקדש כשעמדו חכמים ותקנו להדליקו לדורות. האמונה במה שהוא מייצג, שהשם עמנו גם בחושך ובגלות, בתקופות ובמקומות שבהן לא רואים כמעט שום אור. האמונה ביכולת להיות מוסיף והולך, למצוא עוד נקודה טובה, ועוד אחת, וכך בסבלנות ובעקביות בא תבוא הגאולה. האמונה בכך שיש אור גנוז, אור התורה והצדיקים שלא כבה ולא יכבה לעולם ועד.

שמעתי ווארט בנוסח הפיוט בימים נוראים "וכל מאמינים שהוא עונה לחש". בפשטות הכוונה היא שהקב"ה עונה לתפילותינו שנאמרות בלחש. אך האמת היא שהוא בעצמו

הנה אורו עיני

כי טעמתי מעט הדבש הזה

"להודות ולהלל"

לְעֶלֶק וּלְהַתְחַנֵּן לֵה' יִתְבָּרַךְ שִׁינִי לְהוֹדוֹת
עֲתָה מִכָּל הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִין כְּמוֹ שֶׁאִמַּר
דָּוִד, מִי יִבְלִי עֵיר מִבָּצָר מִי נִחְיֶה עַד
אֲדוֹם הַיָּנֹה שְׁמִי שְׁעֵזָר לִי עַד הַנֶּה וְנִחְיֶה
עַד אֲדוֹם הוּא יוֹבִילֵנוּ עֵיר מִבָּצָר גַּם כֵּן.
(כלאי בהמה ד' אות ד')

וְזֶה בְּחִינַת חֲנֻכָּה, כִּי יָמִי חֲנֻכָּה הֵם
יָמֵי הוֹדָאָה שְׁצָרִיךְ לְהַגְדִּיל אֶת עֲצָמוֹ
לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לֵה' יִתְבָּרַךְ עַל כָּל
הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשָׂה עִמּוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה
לָבוֹ נִכּוֹן בְּטוֹחַ שֶׁגַּם עֲתָה ה' יִתְבָּרַךְ לֹא
יִסִּיר חֲסֵדוֹ וְטוֹבוֹ מֵאֲתוֹ וְיִחַזֵּק אֶת לָבוֹ

המחדש בשובו

מדפנות ולדכונות אנהלסלס ונללל

מהפכת החבורות ממשיכה...

זה כבר מזמן לא חבורה יחידה פה ושם, אברכים בודדים שנדבה לבם להתאסף יחד מדי שבוע להתחזק בעבודת ה', מדובר כבר במאות! שחיהם השתנו עד לבלי היכר בעקבות החבורות השבועיות.

מהפכת החבורות השבועיות מכה גלים בכל רחבי הארץ, עוד אברכים מצטרפים לחבורות הקימות, הביקוש מהציבור גובר והולך וחבורות חדשות נפתחות כל הזמן. בכל עיר ועיר מתעוררים אברכים ובקשתם היא 'למה נגרע?' גם אנחנו רוצים להתחיל לחיות, לקבל חיים חדשים, חיים מלאים חיות אמונה ואושר, אור בהירות ושמחה, להתחדש בתורה בתפילה ובכל עבודתנו בזה העולם, להתקרב ולהכיר מחדש את מי שאמר והיה העולם, בחיות דקדושה.

והמהפכה מתקדמת בענק! מדי שבוע בשבוע מקדישים עשרות אברכים מזמנם, שעה בודדת אמנם, אך משמעותית כל כך, שעה בודדת המשליכה על כל השבוע הבא אחריו, על כל עבודת ה' ועל כל החיים. וממלאים את נפשם באסמי שובע, להתחיל לחיות חיים טובים ומאושרים, מלאים בשמחה וקרבת ה' סיפוק בעבודת ה'.

בן תורה יקר! הצטרף גם אתה לאחד מהחבורות בעירך (לע"ע קיימים לפחות 32 (!) חבורות לאברכים ובחורים בכל רחבי הארץ).

לכל הפרטים וכן אם אין חבורה באזור מטרך

צור כבר היום קשר

במספר 0554012434

המה מעידים

מפיהם ומפי כתבם של רבותינו זצוקללה ויבדלחט"א

מרן בעל הקהילות יעקב זצוק"ל

לאחרונה נמצא ספר ליקו"מ של מרן הקהילות יעקב זצוק"ל, בתוך אוצר ספריו של הגר"ק קנייבסקי, הספר שנמנה על ההוצאה השלישית של ה"ליקוטי מוהר"ן אכן נראה בלוי ועתיק וניתן לחזות מיד שנעשה בו שימוש רב. בספר ניתן להבחין בהערות אשר נכתבו בכתב יד קודשו של הסטייפלר בעמודים מסוימים, הערות אשר מלמדות כי הסטייפלר אכן למד בספר זה בעיון ואף הבחין בטעויות שנדפסו במהדורה זו ודאג לתקן אותן בצידו העמודים. עמוד השער הפנימי של הספר מלמד כי כנראה הספר הגיע לידי של הסטייפלר עוד בימי בחורו או מיד לאחר נישואיו, ויתכן מהחברות שלו באותם שנים הגאון רבי אלחנן ספקטור זצוק"ל. בזמן שהותו באזור בלארוס בטרם עלייתו לארץ ישראל. כתבי יד שונים נראים על עמוד הפתיחה, שם חתומים שמות של דמויות שונות, כפי שנהגו באותם ימים שכל אחד שרכש ספר או קיבלו במתנה מוסיף את שמו על שער הספר. בשורה עליונה ניתן לזהות את הכיתוב הנמשך לצד שמאל, שם נכתב "ליקוטי מוהר"ן שייך ל... המפורסם לשבח מורנו הרב רבי מאיר יצחק בן רבי יעקב מקהילת קודש דריעטצין סמוך לפה...

בעמודים הפנימיים ניתן למצוא את ההגהות המיוחדות בכתב קודשו של ה'סטייפלר'. בתורה ז מתוקנת בכתב יד המילה "שכחה" כך גם בתורה קע"ט מתוקנת המילה מפנו. למילה "מפני", וכן בתורה ק"ל. על התיבות "על ידי אמונה ניצל מניאוף" מציין הסטייפלר וכותב צ"ל "ענווה" תיקונים שאכן בהוצאות מאוחרות יותר תוקנו. תשפ"ו

(חלק מהדברים פורסמו במגזין לבב חכמה תשרי תשפ"ו)

עלה המוות בחלוננו

המומים ודווים אנו עם בסתרית הפתאומית של האי גברא יקירא, איש החסד, ראש וראשון להמציא עזרה והצלה לכל נצרך, עוסק בחורה חרדי, באהבה העשתעשע והיא מושג חייו, אהוב על הבדיו, מוכבא בביכוד הוריו. מבאור הן של הל' נלבע מ'קור חכמה דלה השוק, בספריו הקדושים הגה, וזכה לנסוע לאומן על ראש השנה, מראשוני התומכים במכשלות ארגונו ה' איגוד בני הישיבות 'נכסבה'.

משה מור

הגאון ר' זצוק"ל שנחלתו בחטף במיטב שנותיו.

ויה' שלא ישמע עוד שור ושבר בגבולנו, ובמהרה יבולע המוות לנצח, ובמהרה יעמוד לקץ הימין בביאת גואל צדק.

המתאבלים וחבבים מרה

איש בני הישיבות 'נכסבה'

המקורבים לאורו של רביה' ק' חזק"ן חבדו.